

Петя Дубарова

Моят връх

Пред очите ми се явор горд издига
със напукана кора, обраснал в мъх,
с бурни клони като сплетена верига,
с вечно вдигнат и безкрайно силен връх.

Може в този връх мъглата да е спряла,
може този връх съвсем и да е сам,
може зимата забрадка снежнобяла
да е хвърлила да се белее там.

Може пролетния вятър своята дреха
без да знае да е скъсал в този връх.
Може тъжна нощ за радост и утеха
да е легнала на плъзналия мъх.

Ала тайната на този връх далечен
знае само небесинна синева
и години той – вълшебен, горд и вечен,
ще шуми далеч над моята глава.

Как мечтая да узная тези тайни,
победителка, да чувствам, че съм аз,
върховете толкоз чужди и незнайни,
да са мои, да са мои някой час.

08.11.1974 г.

КРАЙ

© 1974 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6033>]